

den var gunstig for de smaa Børnehjem, dog kunde gøres og burde gøres endnu gunstigere ved, at man forhøjede det faste Tilskud fra 100 Kr. til 200 Kr. Det er nu sket, og det vil være en betydelig Vinding for de smaa Børnehjem, der jo ere særlig trykkede af deres Fattigdom. De store Børnehjem med 60—70 Børn kunne efterhaanden, som Plejelønnen stiger, hvad den formentlig vil gøre i Fremtiden, meget lettere klare sig; det er de smaa Børnehjem, som vi særlig bør holde Haanden over og fremelske, hvad ogsaa den ærede Ordfører sagde.

De andre Spørgsmaal, som have været tagne op til Behandling i Finansudvalget vedrørende Børnehjemmene, ere vanskelige og store Spørgsmaal, nemlig Læreruddannelsen og Skolegangen paa Hjemmene. Det er sikkert nok, at der ingen Steder trænges saa meget til dygtige og godt uddannede Lærerkrafter som paa Opdragelsesanstalter og Børnehjem, fordi man har med vanskelige, forsømte og tidt forhutlede Børn at gøre, og det er ogsaa vist, at der nu om Dage er Lærere og Lærerinder, som vanskeligt kunne magte Opgaven, fordi deres Uddannelse har været for ringe. Dette Spørgsmaal opstaar navnlig for Opdragelsesanstalter, thi de ere nødte til at holde Skole paa Hjemmet. De kunne ikke sende Børnene til Kommuneskolen, fordi det for en Del er vanartede Børn, og de have heller ikke Ret til det. Ogsaa de store Børnehjem ville som oftest, med mindre de ligge i store Byer som København, være henviste til at sørge for deres Lærerkrafter selv, og det kunne de ogsaa godt gøre, naar Tilskuddet og Plejelønnen forhøjes. Ad hvilken Vej man kan skaffe en særlig Uddannelse, skal jeg ikke udtale mig om. Det vil vel nærmest kunne ske paa et længere Kursus paa et godt og velledet Børnehjem eller Opdragelsesanstalt under en Forstander med megen pædagogisk Indsigt og megen Forstand paa de Ting, her tales om.

Det er imidlertid ogsaa Lønningsforholdene, der trykke, ikke alene Uddannelsen. Det vil være umuligt at knytte udmærkede Lærerkrafter til Opdragelsesanstalter og større Børnehjem, uden at Staten skrider til at give Alderstillæg der ligesom til Realskolens Lærerstand. Efter at Lærerlønningssloven er bleven vedtaget, ville Krafterne efterhaanden søge ind i den offentlige Skole.

Ved de smaa Børnehjem, som vi særlig ønske at støtte og bevare, har dette Spørgsmaal en noget anden Form. Disse

mindre Børnehjem, der sidde med 10—15—20 Børn, kunne godt sende deres skolepligtige Børn til Byens Skole, og det blev udtalt fra den ærede Ordfører og ogsaa fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at det vilde være heldigst at sende dem til den kommunale Skole. Det er dog et meget omstridt og omdebatteret Spørgsmaal i Børnehjemskredse. Der er nemlig Forhold, der gøre det meget betænkeligt at sende disse Børn til den offentlige Skole. Der komme mange forhutlede og forsømte og forkomne Børn ind paa et saadant Børnehjem i Alderen 5—6—7 Aar, Børn, som ere uskikkede til at komme ind i en større Skole, fordi de som en syg Plante trænge til kærlig Omgang og forstaaende Pleje i de første Aar. Mange Børnehjemsforstandere og Forstanderinder klage endvidere over, at naar deres Børnehjemsbørn gaa i den offentlige Skole, komme disse forhutlede og forkomne Børn let til at blive „Trekant“, som man siger, Skumpelskud, der bliver peget Fingre ad dem: Det er Børnehjemsbørn. De faa derved et Præg over sig, som straks fra først af trykker dem, volder dem Fortræd og holder dem tilbage i Udvikling. Der er ingenting, der hemmer et Barns Udvikling mere end at være til Nar i en Skole, være skubbet i Krogen. Derfor mener jeg, at de smaa Børnehjem, der her er Tale om, staa sig bedst ved, hvad der allerede er prøvet enkelte Steder, at beholde Børnene indtil 8—10 Aars Alderen i en Slags Forskole, som kan ledes af en Lærerinde. Ved 10—11 Aars Alderen kunne de saa gaa over til den offentlige Skole. Thi, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds ganske rigtig bemærkede, hvis de blive gaaende i Børnehjemsskolen, faa de let et vist Særpræg over sig, som skiller dem fra andre Børn og gør Overgangen senere vanskelig, næsten farlig. Det var en Mellemvej at gaa at støtte de smaa Børnehjem ved at give Tilskud til dygtige Læreres og Lærerinders Løn, saa at Hjemmene kunne beholde Børnene i Børnehjemsskolen indtil 10—11 Aars Alderen, og saa lade dem gaa ind i den offentlige Skole, medens de meget forhutlede Børn kunde blive i denne lille Forskole, selv om de var 11—12 Aar. Det kunde være en stor Fordel for de Stakler, der trænge til megen Læ og Ly.

Saa vidt jeg ved, vil Dansk Skoleforening, i hvis Bestyrelse jeg har den Ære at sidde, og som har taget sig meget af denne Sag, fremdeles tage sig af den, idet